

ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಥಾಸಾಹಿತ್ಯದ ಭಾಷೆ

ನಾಗಪ್ಪ

ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಾಪಕರು, ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಕೇಂದ್ರ, ಯಲಬುರ್ಗಾ.

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.17221630>

ABSTRACT:

ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ನೆರೆಹೊರೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆಯಲು ಭಾಷೆ ಒಂದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾದ ಸಾಧನ. ಮಾನವನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾಧ್ಯಮಗಳೆಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾದ ಮಾಧ್ಯಮ. ಹಾಗೆಯೇ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಲು ಮೂಲ ಕಾರಣ. ಭಾಷೆ ಎನ್ನುವುದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮಾಧ್ಯಮ. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ಅನಿಸಿಕೆ, ಭಾವನೆ, ಆಲೋಚನೆ, ಸುಖದುಃಖ, ನೋವುನಲಿವು, ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಇತರರ ಮುಂದೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ಭಾಷೆಯಷ್ಟೆ ಸಹಕಾರಿಯಾದ ಮಾಧ್ಯಮ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ. ಭಾಷೆ ಭಾವನೆಗಳ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾಧ್ಯಮವೇ ಆದರೂ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೊಳಿಸುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ಅಂದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಥವಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಮೂಹ ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸಿದರೂ ಬಳಕೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡುವವರು ಪರಸ್ಪರ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆಯೂ ಭಾಷೆಗಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನು ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಯು ಅವನ ಪ್ರದೇಶ, ಪರಿಸರ, ಸಮಾಜ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಅನ್ಯಭಾಷಾ ಪ್ರಭಾವ ಮುಂತಾದ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಅಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಭೌಗೋಳಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳು ಕಾರಣವಾಗಿರಬಹುದು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಭಾಷಾ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಉಪಭಾಷೆಗಳು ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ದೂರ, ಎರಡು ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರತಿಬಂಧಕಗಳು. ಒಂದು ಜಾತಿಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಜಾತಿಗೆ ಇರುವ ದೂರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಭೇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರತಿಬಂಧಕಗಳಾದ ವರ್ಗ, ಲಿಂಗ, ಅಧಿಕಾರ, ಶಿಕ್ಷಣ, ವಯಸ್ಸು ಮುಂತಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಭಿನ್ನಾಂಶಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಭೇದದ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿವೆ. ಹೀಗೆ ನಿರ್ಮಾಣಗೊಂಡ ಸಾಮಾಜಿಕ ಉಪಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಭಿನ್ನಾಂಶಗಳಿಂದ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬಹುದು.

ಹೀಗೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಯಾರೇ ಬಳಸುತ್ತಿರಲಿ, ಅವರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಕೆಲವು ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಪುರುಷನೋ, ಸ್ತ್ರೀಯೋ ಯಾವ ಭೌಗೋಳಿಕ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಅವರ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಏನು? ಈಗ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದ ಸ್ವರೂಪವೇನು? ಇದೇ ಮುಂತಾದ ಅಂಶಗಳು

ನಮಗೆ ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವುದರಿಂದಲೇ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತವೆ. ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ, ಅನ್ಯರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಕೆಲವು ಭಾಷಾ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಅವರ ಭಾಷಾ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಆ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಮಾತನಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಂಥವರೇ ಎಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ.

KEYWORDS:

ಭಾಷೆ, ಕಥಾ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ.

“ಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದೆಂದರೆ ಮರದ ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿದಂತೆ” ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾನೆ ಓರ್ವ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನಿ. ಅದರರ್ಥ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು, ಪ್ರಯೋಗಗಳು ನಡೆದಿದ್ದರೂ ಅದರ ಸಹಜ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು. ಆದರೆ, ಅದೊಂದನ್ನೇ ನೆಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಯಾರೂ ಕೈ ಚೆಲ್ಲಿ ಕೂರಲಿಲ್ಲ. ಭಾಷೆ ಕುರಿತ ಶೋಧನೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಋಗ್ವೇದ, ಯಜುರ್ವೇದಗಳು, ಯಾಸ್ಯನ ನಿರುಕ್ತ ಮೊದಲಾದ ಮಹತ್ವದ ಗ್ರಂಥಗಳು ಭಾಷೆ ಕುರಿತು ಸಾಕಷ್ಟು ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ನಡೆಸಿವೆ. ಪಾಣಿನಿ, ಪತಂಜಲಿ, ಕೈಯಟ ಮೊದಲಾದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳೂ, ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೂ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಪ್ರಾಚೀನ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ನಾಗರಿಕತೆ, ತತ್ತ್ವ, ಕ್ರೀಡೆ, ವಿಜ್ಞಾನ, ದರ್ಶನ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ತೂಗು ತೊಟ್ಟಿಲಾದ ಗ್ರೀಸ್ ದೇಶದ ಸಾಕ್ರಟೀಸ್, ಪ್ಲೇಟೋ, ಅರಿಸ್ಟಾಟಲ್ ಮೊದಲಾದವರ ಕೊಡುಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಾಗಿದೆ. 2021ನೆಯ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಂತೂ ಇದು ಬೃಹತ್ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಅಧ್ಯಯನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಮಾತು ಮಾನವನಿಗಷ್ಟೇ ಮೀಸಲಾದ ವಸ್ತು ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾ, ಕ್ವಿಂಟಿಲಿಯನ್ ಎಂಬಾತನು, 'ಈ ವಿಶ್ವ ಸೃಷ್ಟಿಯ ನಿರ್ಮಾತೃವೂ ಸರ್ವಶಕ್ತನೂ ಆದ ಭಗವಂತನು ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ 'ಮಾತು' ಎಂಬ ವಿಶಿಷ್ಟ ಗುಣವನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿದ್ದಾನೆ' ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ಮಾನವನ ಮಾತಿನ ಒಡತನವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಸಿ. ಎಫ್. ಹಾಕೆಟ್ ಹೇಳುವ, “ಭಾಷೆ ಮಾನವನ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ಆಸ್ತಿ” ಎಂಬ ಮಾತೂ ಇದೆ. ಅವನ ಅಭಿಮತದಂತೆ 'ಮಾನವನ ಎಲ್ಲ ಗಳಿಕೆಯೂ ಅಳಿಯಬಹುದು, ಆದರೆ ಭಾಷೆ ಮಾತ್ರ ಅವನ ಜೀವನಾದ್ಯಂತ ಉಳಿಯುವ, ಬೆಳೆಯುವ ಸೊತ್ತು ಸಂಪತ್ತು' ಎಂಬುದೇ ಆಗಿದೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು

ಹೇಗೆ ಬದುಕಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬದುಕುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾವು ವ್ಯವಹರಿಸುವುದು ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ, ನಾವು ಆಲೋಚಿಸುವುದೂ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ. ಇದು ಭಾಷೆಯ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಕೃತಿಯು ಪರಿಪೂರ್ಣತೆ, ಸಾರ್ಥಕತೆ ಪಡೆಯಲು ಲೇಖಕರು ಬಳಸಿರುವ ಭಾಷೆ, ಶೈಲಿ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯು ಲೇಖಕನ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸುವ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಸೃಜನಶೀಲ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಕಲಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತಿಯ ಭಾಷಾ ಶೈಲಿಯು ಅವರವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ, ಜೀವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ, ಶೈಲಿ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳು ಲೇಖಕನ ಜೀವನ ದರ್ಶನದೊಂದಿಗೆ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ. ಲೇಖಕ ತನ್ನ ಕಥಾ ವಸ್ತುವಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾನೆ. ನಿಜವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಯು ತನ್ನ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ವಸ್ತು, ಭಾಷೆ, ತಂತ್ರಗಳೊಡನೆ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತವೆ. ಶೈಲಿಯೆಂಬುದು ಒಬ್ಬ ಸೃಜನಶೀಲ ಲೇಖಕ ತನ್ನ ಅಂತರಾಳದ ಅನುಭವವನ್ನು ಕಲಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವಾಗ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಲೇಖಕನ ಬದುಕಿನ ಸಾಚಾ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುವ ತಂತ್ರವೂ ಹೌದು, ಹಾಗೇ ಬರಹದ ವಿಧಾನ ಕ್ರಮವೂ ಹೌದು. ಇದು ಎಲ್ಲಾ ಲೇಖಕರಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಸಾಧನವೂ ಹೌದು. ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುವ ದರ್ಶನವೂ ಹೌದು. ಭಾಷೆಯು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಸಂಪರ್ಕ, ಸಂವಹನ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುವಂತಹ ಶಕ್ತಿ ಪಡೆದಿದೆ. ಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವಾಹಕ, ಅದು ಜನತೆಯ ನಡೆನುಡಿ, ಆಚಾರವಿಚಾರ, ಜನಜೀವನ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ರೂಪುಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಥೆಗಾರರು ಬಳಸಿದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸುವುದೆಂದರೆ, ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸಿದಂತೆಯೇ. ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಟ ಮತ್ತು ಅಡುಭಾಷೆ ಎಂಬ ಎರಡು ಭೇದಗಳಿವೆ. ಜನರು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಡುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕೇವಲ ವ್ಯವಹಾರಿಕವಾಗಿ ಬಳಸದೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಥಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ಕಥೆಗಾರರು ಕನ್ನಡದ ಶಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ ತಿರಸ್ಕೃತವಾದ ಜಾನಪದೀಯ ಅಪ್ಪಟ ದೇಶೀಯ ಕನ್ನಡವನ್ನು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಅನುಭವಗಳ ಮುಖಾಂತರವೇ ದಾಖಲಿಸಿದ್ದು ಒಂದು ಸಾಧನೆಯೇ ಸರಿ. ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಪಾತ್ರಗಳು, ಕೆಳವರ್ಗದ ಪಾತ್ರಗಳು, ಮುಸ್ಲಿಂ ಪಾತ್ರಗಳು, ಮಧ್ಯಮವರ್ಗದ ಪಾತ್ರಗಳು, ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರಗಳು ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ನಮೂನೆಯ

ಪಾತ್ರಗಳು ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಆಯಾ ಪಾತ್ರಗಳು ಆಯಾ ವರ್ಗದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತವೆ.

ಪಾತ್ರಗಳು ಆಡುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಭಾಷಾ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಹಳ್ಳಿಗರ ಜಾಣತನ, ಹುಂಬತನ, ಸಾಚಾತನ, ನೀಚತನ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವರ ಇಡೀ ಬದುಕು, ಅವರಾಡುವ ಭಾಷೆಯೊಡನೆ ಇವು ಹುದುಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಳ್ಳಿಗರು ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶೀಲ ಅಶ್ಲೀಲವೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ದಿನನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೆ, ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಭಾಷೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಇಲ್ಲದೆ ಮನಬಿಚ್ಚಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾಷೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಅದು ತನ್ನ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಜೀವಂತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಥೆಗಾರರು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಬಹಳ ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಅಷ್ಟೇ ಸರಳವಾಗಿ ಯಾವ ಕಸರತ್ತು ಇಲ್ಲದೆ, ಗ್ರಾಮೀಣ ಸೊಗಡು, ಅಪ್ಪಟ ಹಳ್ಳತನ, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಭಾಗದ ಕಥೆಗಾರರು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ದುಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಆ ಭಾಷೆಯೇ ಅವರಲ್ಲಿ ದುಡಿದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದೇನೋ. ಇವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾಳಜಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಾಳಜಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ, ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಮಾಜದ ಸ್ವರೂಪ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾಷೆ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ದುಡಿದಿದೆ. ಇವರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ವಸ್ತುವು ಭಾಷೆಯನ್ನು ದುಡಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕಥೆಗಾರರ ಬರವಣಿಗೆ ಕೌಶಲ್ಯ ಇರುವುದು ಇಲ್ಲಿಯೇ. “ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ವಿಶೇಷತೆ, ಆಡುನುಡಿ, ನಿರರ್ಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ, ಮಾತುಮಾತಿಗೆ ಹೇಳುವ” ನುಡಿಗಟ್ಟುಗಳು, ಯಮಳ ಶಬ್ದಗಳು, ದ್ವಿರುಕ್ತಿ ಪದಗಳು, ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ ಶಬ್ದಗಳು, ಭಾಷೆಯ ಸೊಗಡನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವವು. ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನ, ಬಾಳಿ ಬೆಳಗಿದ ಶರಣರ ವಚನಗಳ ಸಾಲುಗಳು, ಅನುಭಾವಿಗಳ ಪದಗಳು, ಗಾದೆ ಮಾತುಗಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆ.”

ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷಿಪ್ಪತೆಯಾಗಲಿ, ಧ್ವಂದ್ವಗಳಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಕಸರತ್ತಿಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲ. ಕೃತಕತೆ ತಲೆ ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲ. ಸಹಜತೆ ಅದರ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ, ಶೀಲ ಅಶ್ಲೀಲ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ಬದುಕನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬದುಕಿಗೆ ಪೂರಕವಾದ ಭಾಷೆ ಶೀಲ ಅಶ್ಲೀಲದ ಹಣೆಪಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅಶ್ಲೀಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರೂ ಕೂಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಥೆಗಾರರ

ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಬಳಸಿ ತಮ್ಮ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಚನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಅನುಭವ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಆಳವಾದ ಅಭ್ಯಾಸ, ಹರಿಹರ ಕವಿಯ ಭಾಷಾ ಪ್ರಭಾವ, ವೇದಾಂತ ಚರ್ಚೆಯ ಪರಿಸರ, ಪ್ರತಿಭಟನಾ ಮನೋಭಾವ, ಪ್ರಗತಿಪರ ವಿಚಾರಗಳು ಕಥೆಗಾರರ ಶೈಲಿಯ ಮೇಲೆ ಗಾಢವಾದ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿವೆ. ಆಡು ನುಡಿಗಳು, ಯಮಳ ಶಬ್ದಗಳು, ನುಡಿಗಟ್ಟುಗಳು, ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ ಶಬ್ದಗಳು, ದ್ವಿರುಕ್ತಿಗಳು, ಗಾದೆ ಮಾತುಗಳು ಕಥೆಗಾರರ ಶೈಲಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಮೆರಗು ತಂದಿವೆ. ಸಂಭಾಷಣೆ ಎಲ್ಲ ತಂತ್ರದ ಬಳಕೆಯಿಂದ ಅವರ ಶೈಲಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಒದಗಿದೆ.

ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯಕವಾಗಿ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ತರುವುದು 'ಶಿಷ್ಣ' ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ರಚನೆಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ತನ್ನ ಪ್ರದೇಶದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತರಲೇಬೇಕೆಂಬ ಒತ್ತಾಯ ಅಥವಾ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಲ್ಲದೆಯೂ ಇಲ್ಲಿನ ಬರಹಗಾರರು ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಕನ ಭಾಷೆಯು ಶಿಷ್ಣ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಅನೇಕ ಕಥೆಗಾರರ ನಿರೂಪಣೆಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವರವರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಿಕ ಚಹರೆಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿನ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿನ ಪರಿಸರದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಉಪಭಾಷೆಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆ. ಈ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಥೆಗಾರ ತನ್ನ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಬಳಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ.

ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನಿಜಾಮ್ ಆಳ್ವಿಕೆ ಹಾಗೂ ಉರ್ದು ಭಾಷೆಯ ಆಗಮನ ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಇವೆರಡರ ಆಗಮನ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಭಾಷಿಕವಾಗಿಯೂ ಮಹತ್ತರ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ. ಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ಉರ್ದು ಭಾಷೆಯ ಉಗಮವು ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಅದು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ಪಡೆದದ್ದು ಪ್ರಭುತ್ವದ ಭಾಷೆಯಾದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಹೊರತು ಜಾತಿ ಕೇಂದ್ರಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಉರ್ದು ಮಿಶ್ರಿತ ಕನ್ನಡ ಉಪಭಾಷೆಯ ವಾತಾವರಣವೊಂದು ರೂಪಗೊಂಡಿತು. ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪಾತ್ರಗಳ ಸಂಭಾಷಣೆ, ಪಾತ್ರಗಳ ಭಾಷಾ ಬಳಕೆಯ ನೆಲೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಮೇಲು ವರ್ಗದವರ ಹಾಗೂ ಕೆಳವರ್ಗದವರಲ್ಲಿನ ಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಲಾಗಿದ್ದು, ಈ ಮೂಲಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಹರೆಯಾಗಿ ಭಾಷೆ ಹೇಗೆ ನಿರೂಪಿತವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಇಡೀ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಉರ್ದು ಹಾಗೂ ಉರ್ದು ಮಿಶ್ರಿತ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯೇ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಉರ್ದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ತೆಲುಗು, ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಗಳ ಪ್ರಭಾವವೂ ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಹಾಗೂ ನವವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಸಂದರ್ಭದ ಭಾಷಾರಾಜಕಾರಣ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ರೂಢಿಗೆ ತರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಬರವಣಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ಅಂಗಡಿ ಎಸ್.ಎಸ್., (2017), ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾಧ್ಯಯನ, ಪ್ರಿಯದರ್ಶಿನಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು.
2. ಅಂಗಡಿ ಎಸ್.ಎಸ್., (2010), ಶಂಬಾ ಜೋಶಿ: ಭಾಷಿಕ ವಿವೇಚನೆ, ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ.
3. ಕರಿಗೌಡ ಬೀಚನಹಳ್ಳಿ, (2003), ಶತಮಾನದ ಸಣ್ಣಕತೆಗಳ ಸಮೀಕ್ಷೆ, ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಬೆಂಗಳೂರು.
4. ಕೆಂಪೇಗೌಡ ಕೆ., (2000), ಭಾಷಾ ವಿಜ್ಞಾನ ಪರಿಚಯ, ಭಾರತಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮೈಸೂರು.
5. ಕೆಂಪೇಗೌಡ ಕೆ., (2015), ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಚರಿತ್ರೆ, ಭಾರತಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮೈಸೂರು.
6. ರಾಮನಾಥ ಎಚ್. ಕೆ., (2006), ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಬುಕ್ ಏಜೆನ್ಸಿಸ್, ಮೈಸೂರು.
7. ಅಶೋಕ ಕುಮಾರ ರಂಜೇರೆ, (2006), ಗುಲಬರ್ಗಾ ಮತ್ತು ರಾಯಚೂರು ಪರಿಸರದ ದಲಿತ ಕನ್ನಡ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳು, ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ.

Funding:

This study was not funded by any grant.

Conflict of interest:

The Authors have no conflict of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Authors 2024. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.